

egentlig ikke, med hvilken Motivering man vil tvinge Københavns Kommune til at nøjes for det første med mindre Grundskatter end Frederiksberg og for det andet med det, som Københavns Kommune i Øjeblikket har; man gør det uden egentlig at kunne give nogen paaviselig Grund dertil; det kan jo ikke være nogen plausibel Grund at sige, at man ved at begrænse Københavns Kommunes Adgang til at tage større Ejendomsskatter, end den har nu, ogsaa begrænser Københavns Kommunes Adgang til at foretage nogen Ekspropriation af Ejendomsværdierne, thi ude i Landkommunerne vil man jo ikke foretage nogen saadan Begrænsning, der vil man ikke fiksere Kommunernes Ret til at udskrive Ejendomsskatter — det kan man fornuftigvis ikke gøre, og det er vel ogsaa af den Grund, man ikke forsøger derpaa. Heller ikke for Købstæderne er de foreslaaede Bestemmelser tilfredsstillende. I Øjeblikket er Forholdet jo det, at de danske Købstæder har Adgang til at gaa op med deres Ejendomsbeskatning til $\frac{1}{6}$, i visse Tilfælde endog over $\frac{1}{6}$ af det Beløb, der udskrives til Kommunen. Nu har det konservative Folkeparti ikke principielt villet røre ved denne Bestemmelse, har ikke positivt villet udtale gennem Ændringsforslagene, at Kommunerne ikke maatte kunne komme op til denne Sjettedel, men saa vidt jeg kan overse de nu foreslaaede Bestemmelser for Købstadkommunerne, bliver Forholdet det, at den Periode, i hvilken de Købstæder, der har en forholdsvis lav Ejendomsbeskatning i Øjeblikket, skal kunne naa op til $\frac{1}{6}$, vil strække sig over 30 Aar, hvad der er en ganske urimelig lang Periode, saa meget mere som en hel Række Kommuner, hvad Dag det skal være, kan gaa op til $\frac{1}{6}$. Saa vidt jeg ved, er 65 Købstæder i Øjeblikket i den Situation, at de ikke i de sidste 20 Aar har forandret deres Skattevedtægter og derfor, hvad Dag det skal være, kan indsende til Indenrigsministeriet og faa godkendt Forslag, hvorefter de kan gaa op til en Ejendomsbeskatning af $\frac{1}{6}$. Dersom man nu ikke absolut vilde give Udtryk i Lovforslaget for, at man pludselig kunde gaa op, hvad jeg heller ikke mener der i og for sig vilde være nogen Fornødenhed for, forekommer det mig dog paa den anden Side urimeligt at stille Kommunerne saaledes, at de skal være 30 Aar om at komme op til en Beskatning, som de faktisk kan komme op til saa at sige omgaende, ganske vist en Beskatning, der er i høj Grad uretfærdig, fordi Købstædernes nuværende Beskatningsregler er forældede. Ifølge Flertallets Ændringsforslag kan Kommunerne i Løbet af 16 Aar komme op til $\frac{1}{6}$, men med en meget bedre Stigning end den, der foreslaas af det konservative Folkeparti. Jeg har været noget betænkelig ved at gaa med til en saa lang Stigningstid, men ganske overordentlig urimeligt vilde det dog være at gaa til dobbelt saa lang en Tid.

I Lovforslagets § 26, 1ste Stykke, bestemmes, at „denne Lov træder i Kraft 1. Januar 1926 og finder første Gang Anvendelse ved Opkrævning af de kommunale Ejendomsskatter for Skatteaaret 1926—27, for Amtskommunernes Vedkommende for Kalenderaaret 1926“, idet Amtskommunerne jo har deres faste Ejendomsbeskatning kalenderaarsvis, medens de andre Kommuner har som Skatteaar 1. April—31. Marts. Efter det Ændringsforslag, der er stillet, udgaar Ordene: „træder i Kraft den 1. Januar 1926 og“, men Bestemmelsen om, at Loven „finder første Gang Anvendelse ved Opkrævning af de kommunale Ejendomsskatter for Skatteaaret 1926—27“, bibeholdes. Nu er der imidlertid den Vanskelighed for Kommunerne, at Skatteligningstiden er inde, og Kommunerne befinder sig i Øjeblikket i Uvished om, hvorvidt Lovforslaget bliver vedtaget eller ikke. I Flertallets Ændringsforslag findes der en Bestemmelse om, at der indføjes en ny Paragraf — den er allerede omtalt af Ordføreren —, ifølge hvilken der gives Kommunerne en Bemyndigelse, henholdsvis af Amtsraadene og af Indenrigsministeren, til at fravige de gældende Frister for Skatteligningens Affattelse; det er jo klart, at der i hvert Fald fra Indenrigsministeriets Side vil blive givet Købstadkommunerne den fornødne Tid til Ligningens Foretagelse, og jeg gaar ud fra, at den Regel, som opstilles af Indenrigsministeriet for Købstæderne, vil blive fulgt ogsaa af Amtsraadene, saaledes at hele dette Forhold kan forme sig paa tilfredsstillende Maade baade for Købstadkommunerne og for Sognekommunerne. Da jeg tillige gaar ud fra som givet, at den Tilslutning, Lovforslaget har faaet her i Folketinget fra 3 Partiers Side, vil give sig Udtryk paa samme Maade i Landstinget, saaledes at vi kan have Haab om at faa Lovforslaget vedtaget i Løbet af forholdsvis kort Tid, vil Kommunerne sikkert nogenlunde trygt kunne regne med, at der for 1926—27 skal lignedes efter de nye Regler. Da disse Regler nu foreligger i det væsentlige saaledes, som man kan forvente, de vil blive, vil hverken Købstadkommunerne eller Sognekommunerne kunne være i Uvished om, paa hvilket